

הלוּכוֹת הַנְּהָגָת אֲדָם בֶּפְקָר סִימָן א

ב' רואש אקה וההנעה בפה מד השם יתפרק ובשתו מטעו פמיד (מורה נוכחים ח"ג פ' נב). ***ולא יתבקש (ה)** מפני בגנידדים
(ג) [ל] (1) הפליגים עליו בעבורת השם יתפרק. (2) גם בכאןע לכת ובשכwo על משכבו ידע לפניו מי הוא שוכב.
ומיד שייעור מאנתו יקום (ט) (ז) (ח) בזריות לעבות בוראו יתפרק ויתעללה (טו): **ב' המשכים להתחנן לפניו**
בוראו יבונן לשעות שמשתנות המשמרות, שהן בשליש היללה, ולטובי שני שלישי היללה (י) (ו) ולווסף

באר היטב

מְשֻׁנָּה בְּרוֹרָה

לאזר חיל לבלט ממנהג, כי על-פי הרב אינס משמרים את הקדש בקראי ומשפננה בראש כל החזותות¹⁰, וגם בפה פעמים בא לדרי מהicket השם. ונראה דבכוננותה הנדרשת מהירות על אל-להי¹¹ שקבועים בברית-הגבלה לפני העמוד תחת טבלא של זכוכית. שאין שיק בזיה טעם ה'ל, לית לנו בה, עד כאן לשונו. ושהקבועין בעמוד בלא טבלא יש למחרות בידם, כי על-ידי הגרות שקבועין בעמוד בא בור בקביעים ליריד מהicket שם חס ושלוט¹²: (ח) מפני**ם** ביג'דים. ועל-קל-פנים לא יתקוטט עפהם, מפני שמדת העוזות מגנה מאריך אין ראיו להשפשש ממנה כלל אפלו בעבודת השם יתפרק, כי יקעה אבן בנספו להיוון עז אפלו שלא במקום עבדתו יתפרק (ב'). וען באהר הלהכה: (ו) המליעיגים עליו. וכן (ו) אם הוא אדם בינויו עומד במקומות גודלים, לא יתפיש מכם ללמד ולעשותה המזינה: אף אם אפשר לו לעשותה המזינה שלא בפניהם, טוב יותר בינוינו שילמוד ממנה. יש לומר טוב יותר לעשות בפניהם, שלא מדור מפנה לעשות בפניהם, אך יכין לבו לשם שמים ולא להתחפר חיליה: (ז) גם בבהצגע לכת. ורק לומר, אף (ט) בשעה שהוא בבריתו בהצעע, גם-כן היה לכתו עם ה' אלקי, וכמו שפסים והולך (ח) בזירות. לאו זוaka, אלא ישחה מעת ולא עמד פתקאמ, כי זה מזיך לאפק [גיטין דף ע]. טוב (ו) לומר פרך בקומו¹³: מורה אגניא¹⁴ לפניך מלך חי וקים שהחרות ב内幕לה, ובזה אמרתך.

בפז-קון הבהיר: * לא יתפיש וכיו'. עין במשנה ברורה בשים הבהיר-יוסף. דע, דק-כרייטר-יוסף לא איזי כי אם במאזונה שהוא עושה על עצמו ובנ' א-דם מלעיגים אלו, אז בודאי אין לו לחש כליל לעצם ולא תוקוטט עפקם, אבל מזוז הוא שעד בקבוקים שיש אפיקו-קוטמיים הפתוח-קוטמיים על הנקה, וועוזם לאuszות איזה פקנות עגנניי הקער ועל-ידי זו יעצירו את העם מוציאן ה, ופרק בשלום ונא נשמעו דבריו, בogenous וה לא דבר הבהיר-יוסף מאחנה, מיצהה לשונתם ולהתקוטט עליהם ולחדך עזרחס⁽²⁰⁾ בכל

ב' ב"ח: (כ) פְּרִי-מְגַדִּים; (ט) יָד-אֶפְרַתִּים; (י) סְדֻרְתָּהִים;

הלוות הנחת אדם בפרק סימן א

ביאורים ומוספיים

(15) והנעו מישתו לאחר שנות היום, כתוב בבה"ל ליקמן (ס"י נב ס"א ד"ה ומכל) שהבי"ר (ס"י רלא) הביא בשם האגור בשם ר' משפריא שציריך לומר 'אלקי נשמה', וכן כתוב השבלי הלקט, וכן כתוב בספר התנאית, וסימן על בר הבי"ר שלא נהגו כן. וכותב הגנה פ' שנינברג (תפללה להלכה עמי תקלח) שהוא הרין לגבי אמרית 'מודה אני' לאחר שנות היום. ודעת הגר"ח קנייסקי (דעת נטה עמי טו) שאין להוכיח מכך שלא אומרים 'אלקי נשמה' לאחר שנות היום, שוגם מודה אני' לא יאמרו, מכיוון ש'אלקי נשמה' היא ברכה, ויתכן שלא תיננה אלא בוקר אחר השינה העיקרית, אבל אמרית 'מודה אני' מודה אני' לבארה שכוכב בכל מיו נשנותו חזרה אליו לאחר שינה, ומימן אין נהגים לאומרו אלא בוקר.

(16) ובשאשה אמרת 'מודה אני', כתוב הגר"ח קנייסקי (דעת נטה עמי טו) שתאמור תיבת מודה בניקוד Kmץ, ולא בניקוד סגול. אכן, לגבי אמרית 'אלקי נשמה', הורה הגראי' אלישיב (פנוי תפילה עמי טח) שתאמור בו 'מודה' בניקוד סגול, ולא לשנות לניקוד Kmץ.

[ביה"ל ד"ה הוא (אות ז)]

ללאבּ פְּקָדָם בְּרוּךְ הוּא, שגאנַמֶּר: "זֹאת בְּקָתַת הַיְלָקִיךְ וְגֹו"⁽¹⁷⁾.

(17) וכך על פי שמעהו תלמידית היא, מ"מ בשעת קריית שם עיש חיבור מיוחד לחושב על בר, כמו שבכתב המשנ"ב ליקמן (ס"י כה ס"ק יד) בשם בעל החדרדים, שבעה שאומר 'ואהבת' יראה להכenis את אהבת ה' בלבו, כדי שלא יהיה דבר שקרים חז'י. ואם קשה לו לכוון כוונה זו בשעת קריית שם, כתוב בשמיות הלשון ('ח'ב בחיתימת הספר פ"ב') שיראה להתבונן בה לפחות פעם אחת ביום לאחר התפילה. וטוב שעישה כן לפני האכילה, מכל המצוות שאין לאכול עד לאחר שיקיימן.

[ביה"ל שם (אות ז)]

שלא נתחור אחר מתחשבת סלב וראית העיגנים⁽¹⁸⁾, שגאנַמֶּר: "וְלֹא תִתְהַרֵּן אֲחָרְךָם וְגֹו"⁽¹⁹⁾.

(18) וראה ליקמן (ס"י עה ס"ק ז) מה שבכתב המשנ"ב בגדרו הלאו של תורה.

(19) ובشمירות הלשון ('ח'ב פ"ל') כתוב, שמי שלא נזהר בכת הראיה שלו בעודו בחיזו בוה העולם, והפקיר עצמו להביע במה שאסטרה תורה, ידע בבירור כי לעתיד לבוא יהוה כמו סומה, ולא יוכל להביע באור ה'.

[ביה"ל ד"ה ולא יתבונן]

אכל אם הוא עופר בקוקו שיש אפיקוריסים קפתקוקרים על התזונה וכו', ומצעה לשנאמם להתקוטט עפוקם ולתפרק עזקם⁽²⁰⁾.

(20) וכן במקומות שרוצים לבטל את מעות 'הכנסת אורחים' או 'החזקת תלמוד תורה', ויש בידו למוחות, כתוב במשנ"ב ליקמן (ס"י גג ס"ק טה) שחייב למוחות כדי להחזיק את המצה.

אבל אם לא תבטל המצהה אין להתקוטט עבורה, ואפילו אם בשלא יתפלל בעצמו ותפלל מי שאינו הדן, כתוב ליקמן (ס"י תקפא ס"ק יא) שלא יתפלל. וכשרואה מי שעובר על אישור מופרש בתורה ואם ימחה בו יש חשש סכנה, כתוב ליקמן (ס"י תרחה ס"ק ז) שאינו ציריך למוחות בו.

[משנ"ב ס"ק ז]
אין ממשקרים את הקלף בראוי ותשפכנה בראש כל חוץות⁽²¹⁾ וכו', ונראה דבמנורות התקדלות המציגות על קלףו) וכו', כי על-ידי הרצות שקביעין בעמוד בא בלב העתים לוי' קחיקת השם חס רשלום⁽²²⁾.

(10) ולתולות בסוכה פסוקים הכתובים על גבי דלתה וכיוצא בה, כתוב ליקמן (ס"י תרלח ס"ק כד) שאסור לעשות כן, כדי שלא יבוא לידי בזין. וכך זה כתוב השוע' ליקמן (ס"י מ ס"א) שאסור לתולות תפילה, אבל לתולות בפתח בית הכנסת פסוקים הכתובים על ייר, כתוב המשנ"ב שם (ס"ק ג) שמורה, ובטעם הדבר כתוב המכחזה' שם (ס"ק א) בשם המחריט, שכן שם נכתבם לצורך תיליהם בבית הכנסת אין לאסור בכר מושום בזין, ואין וזה דומה לתפילין שנכתבו על דעת להניחן על הראש ועל הדין ולא על מנת לתולוון.

(11) וכותבת פסוקים על נייר כדי לתולות בפתח בית הכנסת, כתוב ליקמן (ס"י מ ס"ק ג) שמורתה. ולגביה כתיבת הפסוק 'בסוכות תשבי' על גבי דלתה וכיוצא בה, כתוב ליקמן (ס"י תרלח ס"ק כד) שאסור לעשות כן, שהרי אסור לכתוב פסוקים מן התורה אלא אם כן הם ספר שלם, אמנם אם כתובם כדי להתמלמד מותר. ולגביה כתיבת פסוקים הכתובים בסידורים, כתוב המכחזה' שם (ס"י מ ס"ק א) שאין אסור בדבר.

(12) וכותב הקסת הסופר (ס"י יא לשכת הסופר אות כח), על אותן העשיות מופת לכסי החולותليل שבת קודש, ומדפים אzo רוקמים עליהן את סדר הקידוש עם שמות הקודושים, שיש לבטל מהם, מפני שפותה אלו עשויות להחכפס, והוא כדבר שימחוך השמות חס ושלום.

ולענין ספרים הקדושים שלא נכתבו ביד אלא הודפסו במכונה, כתוב ליקמן (ס"י מ ס"ק ד) שאף בהם יש קדושה, אסור להקל' בקדושתם.

[משנ"ב ס"ק א]
אך אם אפשר לו לעשות המזווה שלא בפניהם, טוב יותר⁽²³⁾ וכו', שיילמדו מנקנו לעשות כמעשיהם⁽²⁴⁾.

(13) וכן אורחה הנוהג בדבר של פרישות שאינו מושם סרך אסור, כתוב ליקמן (ס"י קע ס"ק טו) שטוב שסתור את מעשי. והמקבל על עצמו להתענות ומperfנס תעניתו לאחרים, כתוב השוע' ליקמן (ס"י תקסה סי') שיונש על בר. אמנם אם שואלים אותו אם התענה, כתוב המשנ"ב שם (ס"ק יד) שמורת לו לומר את האמת, כיון שאינו עושים כדי להשתבח להתפאה, ומ"מ בכל מקרה נבן שיאמרו שאינו מתהנה, כדי שלא להזכיר טיבותה לנפשיה. אך אם מופצרים בו לאכול ואני יכול להתנצל מבלתי להסביר מודע הוא נגע מלאכול, ואמרו שהוא מותנה.

(14) וכן אדם המתענה בהעניות הקבועות ונמצא במקום שההמון מקלים בכור, כתוב ליקמן (ס"י תקסה ס"ק יד) שמוצה עליו לפרש שמתענה כדי שלמדו ממוני.

[משנ"ב ס"ק ח]
טוב לו רוף פְּכָר בְּקוּמוֹ⁽²⁵⁾: מודה אני⁽²⁶⁾.

הלוּכֹת הַנְחָגָת אֶדְם בְּפִיכָר סִימָן א

באיורים ומוספים

בטבעו או שהוא יודע בעצמו שאם יקיים באשمرة יישן בעה הפטלה, מוטב לישן כל הפטלה⁽²⁶⁾.

(26) והמן הנוצר לשינה כתוב לקמן (ס"י רלח ס"ק ב) בשם המג"א, לשנית האדםobilיה אין שישור קברע, אלא תלוי בכל אדם ואדם לפי כח בריאותו, ועל כל פנים לא ישתקע בשינה יותר מראי, וכדריאת המשנה בסנהדרין (פ"ח מ"ה), שינוי לעדריים רע להם ורע לעולם.

אכן, הרמב"ם (פ"ד מוהל, דעתות ה"ז) כתוב שדי לאדם בשמנונה שעות, וביאר התפארת ישראל (אבות פ"ז אות פ"ד) שככל זה הוא עד גיל חמישים, אבל מגיל חמישים ואילך, די לשין חמיש או שש שעות בלבד. ובזמןנו, דעת הגריי קניגסקי (קרינא דאגראטה ח"א אגרת כה) שבאופן רגיל ציריך אדם לשין שבע שעות ביממה.

[משנה ב ס"ק י]
אבל הפטורה והפטלה יהיה בשמחתה⁽²⁷⁾.

(27) שנאמר עבדו את ה' בשמחה' (ש"ע הרוב ס"ח). ובטעם הדבר שאן לדאוג ולהיות מיציר על חורון הבית בשעת הלימוד וההפילה, כתוב הרוח חיים (ר"ח פאלאגאי אות יז), שהוא משום שתפלות נגדר תמידים תקנות, ואמרו חז"ל (ברכות לב, ב) שגדולה תפילה יותר מן הקרבנות, וכן אמרו חז"ל (מנחות קי, א) בעניין לימודי התורה, שככל העסוק בתורה כאלו הקריב קרבנות, ואם כן אין לאדם בשעה שעוסק בעניינים אלו לדאוג ולהיות מיציר על חורון הבית.

[משנה ב ס"ק יא]

בטעם של"ה, שבעל טעקה יאמר על נקודות בבל, ובשבט⁽²⁸⁾ וכן בימים שאין אומרים בהם פחנון יאמר שר המעלות בשוב ה' וגופו⁽²⁹⁾.

(28) ואף מי שאוכל פת בערב שבת אחורי חוצות, כתוב לקמן (ס"י רטו ס"ק א) שאין אומר על נהרות בבב' אלא 'שיר המעלות'.

(29) וימים שאין אומרים בהם תחנן מחתמת שיש בהם נישואין או ברית מילה, ולא מוחמת עצם קדושתם, כתוב בשורת יוסף אומץ (ס"י קנד) שאומרים בהם 'על נהרות בבב'. אמן בסעודת המזחה עצמה, כתוב בספר אפיקי מגינים (חידושים ס"ק ח) שנוהגים לומר 'שיר המעלות'.

[משנה ב ס"ק יב]

ונדריך הקדים לאבע לו עת ללמוד ספרי מוסר בבל יום זיון, אם מעט ואמ' קרבבה⁽³⁰⁾.

(30) ולקמן (ס"י תרג ס"ק ב) הביא כן גם בשם הארזי זל' והגר"א, שהחוויב ללימוד ספרי מוסר הוא בכל השנה.

[משנה ב ס"ק יג]

ופרשה הקרכנות, דאקוריין במנחות: 'זאת תורת הפטאה', כל העוסק בתרות פשאת כאלו הקריב מצאת וכור'ו⁽³¹⁾.

(31) בביאור הלשון: 'כל העוסק', כתוב לקמן (ס"י מה ס"ק א) שהכוונה היא למילוי שמתעסק להבין ענייני הפרשה, ולא למילוי שאומר את התיבות בלבד.

[משנה ב ס"ק ח]
ונאף אם יקי' מטפחותו⁽²²⁾ וכו', ומכל מקומ למד גראה דאסור קדם שנטל דיזו⁽²²⁾, ובלאו כי אסור קדם ברכבת הטענה⁽²³⁾.

(21) ולגביו אמרת 'מרודה אני' במקומות המכונפים, כתוב המנחה אהרן (כלל אאות ה) שלא לאומרו שם. אמן בשורת ארץ צבי (ס"י נב) כתוב שמותר לאומרו שם, כיון שאינו מוכיר את השם אלא רק מהרhor בו, וההו מותר בשגופו מכשה את ליבו שבו הוא מהරhor.

(22) ולהרhor בדברי תורה, כתוב לקמן (ס"י פה ס"ק טו) ובביה"ל לקמן (ס"י סב ס"ד ד"ה ואף, וס"י צב ס"ז ד"ה ולכך) שמותר אף אם לא נטל דיזו.

ולענות אמן לפני שנטל דיזו, כתוב הקפ' החיים (ס"י ד ס"ק קח) כדיות הזוהר שלא יענה אלא רק יהודhor בלבו. וראה מה שכתבו לעיל ס"ק ב. וזהו א' (דיניט והנחות פ"ד בט) הורה שמותר לענות קודם נטילת דיזו. ובכתב התפארת אדם (ס"י א ד"ה ונלע"ד) שאין להחמיר בכך ממשום שהוא חומרה המביאה אותו לדי' קולא.ומי שהוא ערום ורוצה לצאת ידי חובה בברכת חבירו מרדין 'שמעוע' בעינה, כתוב לקמן (ס"י עה ס"ק בט) שאסור לו, ממשם שעורם אינו יכול לענות, וראה מה שכתבו שם.

(23) והרוצה להרhor בדברי תורה, כתוב השו"ע לקמן (ס"י מו ס"ד) שאינו צריך לברך לפניפני בן ברוכות התורה. והביא המשניב שם (ס"ק ז) שהגר"א חולק וסובר שאין להרhor קודם ברכות התורה.

והשומע דברי תורה, כתוב השער תשובה (שם ס"ק ג) בשם ש"ת הלכות קטנות (ח'ב ס"י קנט) שציריך לברך, כיון שדין 'שמעוע בעונה' עדיף מהרhor, מאידך, בשווית האלף לר' שלמה (או"ח ס"י לה) כתוב שдинיו בהרhor, ולכן אין ציריך לברך. והגרא' קניגסקי כתוב (מכות בעלון ר' דרשו גליון 3) שאביפלו שמעוע דברי תורה בקהלת או בטלפון, ציריך לברך לדעת הגרא', משום שלל כל הרהור ציריך לברך, ואף לדעת החולקים על הגרא'. מ"מ בשמיעה ציריך לברך, וכן שmockה מדברי התוט' ברכות (כ, ב ד"ה כדאשכחן) שמשמעות דברי תורה היא מעזה בפני עצמה, ואין ציריך בוה לדין שמעוע ומשמעיע.

[משנה ב ס"ק ט]

ואחר הפקון שעור משניות קודם לכל דקה⁽²⁴⁾.
(24) במלעת לימוד המשניות, כתוב בספריו ליקוטי אמרים (פ"ה), שיזהר כל איש ישראל שידע את ששה סדרי המשנה כפי שכלו והבנתו, כי בהם נכללו עיקרי הידנים שבכל התורה כולה, ובודאי ישאלו לו לאדם עליהם כшибוא לעולם העליון, בדריאתא במדרש משלוי (פ"י). עיין שם.

[משנה ב שם]

[ציריך ביחיד להעדר מאי' מאי' משניתה חילין בגעוזם בליליה⁽²⁵⁾.
(25) ובטעם הדבר כתוב לקמן (ס"י רלח ס"ק א), שהוא משום שלא איבריليلא אלא ליגרטא, ולפיכך ציריך להזהר מאי' להתבטל בזמנ זה.

[משנה ב שם]
ומאי' שאינו יכול להשכים קודם אור הפקר, מחתה שהוא חלש

הלוות הנחת אדם בברך סימן א

באר הגולה

הלווה, שהפלחה שיתפלל באומן השעות על חרבון ועל הפלות רצינה: ג' (ט) יראו לכל ירא שמים (ט) כי שיהא מצר ורוואג על (יא) חרבן בית-המקדש: ד' יטוב מעת פחנונים (ט) [ט] בכוננה מהבות (יב) בלא בונגה: ה' יטוב לומר (ט) פרשת העקדה ופרשת המן ווערת הדברות *חוּפְרָשַׁת עֹולָה ומונגה (יד) (ט) ושלמים (טו) יומשאות ואשם: הגה ודרקא ביחיד מפר לומר עשרה דברות בכל יום, אבל אסור ומנגה:

שוררי תושבה

(ט) בונגה. עב"ט. וען בשבות יעקב חיב סי מה. ובכני יוסף מפכ שראי לא בקע עת (ט) בונגה. ריל, רמי שיש לו אונז איננו יכול להאריך ועם עת כבונגה. סלח בוללה: (ט) בונגה. נחشب לפני קדוש ב"ה כמו גם אונז אוון שיש לו פגאי ומאריך בטמוניגים בונגה. מ"א, כי"כ יד אורה. עיטה ובכונגה שבות יעקב חיב סי מד. עון תופחות יט' במשפט אבות פרק ב משנה טז. מבב בפרק קוראים ב"ה קדושה טז. מבב בפרק קדושה זעיר נפלאות צו. עית, וכי"כ פעול שולח בוללה וכונה ג"ה, ע"ש. מבב הפקחים פרשת העקדה. אלא בברור פרשה זה עון ג"ה זעיר נפלאות צו. וכן פרש מס' של כל אורה קבלה זעיר נפלאות צו: (ט) ושלמים. ואחר עונה ושלמים אמר פרשת סמ' הקשה עליה כו' מפה את קדושה זעיר נפלאות צו. וזה קייל' שפטת קדום לעוללה; ומישבו, ומתוך פרוצו קדלה, קשייד שתקחיב מפה את קדום העונה:

באור הילכה

מה שיכל, והוא הפליך ע"ה אמר: "עלוא משנאניך ד' אשנא ובתקופיך אתקופט, פקלית שנאה שנאתם וכו': * ופרשת עוללה. מתחלה עיראי' עד זאמן פאצן. ופרשת בונגה, כן יונש' עד זונין פאליב'. גאנ' יש לו פנא, גאנ' גם בפערש צו כן יונאת חורה פקונחה עד יונש' (ט) שלמה דרשה. וכחון יוסר פסוק זכל מכתה בון קליל אהיה. ופרשת שלמים, מן זאמן ובוח שלמים' עד זאמן האן. ובפרשת צו, מן ג'יזו⁽²²⁾, ובלאו הבי אסור קדם ברכבת העונה⁽²³⁾. עון לעיל סוף עיין".

ג' (ט) ראי לבל' וכו'. ומקבילים האריכו מאוד בגל מועלות קימת חיות כי רפה היא, ובברור נרפס בשינויים סדר מקונגה על-פי בתבי הארי' ז"ל. ווון חוץ (ט) הוא פמיד באמצאות היללה מפלש בכל מקום, ואפללו בלילה הרכות או הרכרות, והיא י'ב שנות אחר חי הימים. והעת החטאון על חרבון על חרבון (ט) נכוון יותר שיזה קדם חיות מעת, ומיחסות ואילך יעסך בתורה, ובסוף היללה יבקש ארכוי, ויש אוקרים אוז שמרם לבקר. ואם הוא קרוב להונז פקונחה (ט) יאמר שקרוי לבל' זונז פקונחה (ט) יאמר המזרומים לכדר וידרג הקינות ואחריך יאמר שקרוי לבקר. ואחר תקון שעור משגניות קדום לכל דרבו⁽²⁴⁾. ואש אומרים, מט'ו' משבבי' עד קומי', סינו משובעות שאוקרים ש'קב' עד תעה באב שאומרים קומי', אין ארכיך ליקום בלילה. ואש אומרים, מט'ו' באב עד ט'ו באין זיקום. וקוניגים עלי' קבלה סוכרים שארכיך ליקום אונר תקון קדוש צבואר אין למונם, ואדרבה, ברב עם הורות מלך'. וטוב יותר שאמרמו את תקון בבית-הכנסת מש'יאמרתו בחדר הסמוך לו, דבית-הכנסת קדיש טפי, וגם שיזה משער קראשווים. וארכיך ביחסו להונז או שיזה קדום גנערום בלילה⁽²⁵⁾. ומ'ו (ט) שאינו יכול להשכים קדם אור בברך, מעתה שהוא סולש בטבעו או שהוא יודע בעצמו שאם ייקום באשمرة ישן בעת הפקלה. האחרונים קבלו: פקום (ט) ייזה זהיר מאוד לקום שעיה ולפחות צי' שעיה יכול להכין עצמו להפלל באב' ובתקון: (ט) שיזה מצער מצער קראשווים. וארכיך ביחסו להונז או שיזה קדום טעקה⁽²⁶⁾. כתב של' ה', שבעל טעקה יאמר על נחרות בבל', ובשבת⁽²⁷⁾ (ט) וכן קינימ שאין אומרים בכם מתקנון יאמר שר הפלות בשוב ה' וג'ו⁽²⁸⁾. והעקר שידע מה אאמר, (ט) ואחר בונת לבן תקון פרדים: ד' (יב) בלא בונגה. אבל אם פטרכה בון גס'ין, פטרכה טוב יומר. ואם הקמעט (ט) לא אונס וכוכב לאלאריך, או שהוא מושר בעצמו (ט) שאם איריך לא היה יכול לבן, וקמעט בטמוניגים בכונגה, וחשב לפני השם יתפרק כמו ש'יש לו פנא ומארכן בטמוניגים בכונגה; ועל זו שנינו: אך הטרקה ואחר הממעיט ובילד שיכן לבו לשמיים. וכן (ט) לענן פלאמד תונה הענן בן, כי הכל פלוי לפניהם יתפרק אם עושה כל אשר בכחו לעשות. מי שהוא בעל תורה ויש לו לב רקביין ולמלון, (ט) יכול לנגע מולמר הרבה תחנות בקשות הנטשות בסודרים, וטוב יותר שילמד במקומם. (ט) וארכיך האדים לכבע לו עצ למלוד ספר בבל יומ' זום, אם מעת וארכן בטמוניגים בכונגה, וחשב לפני השם יתפרק כמו ש'יש לו פנא ומארכן בטמוניגים בכונגה; כי הגדול מתקברו, יצרו גדול מתקברו, ותבלין היצר הצע לאי מאנרי' ח'ויל': ה' (יג) פרשת העקדה. (ט) קדם פרשת קראשווים. וכן כל קדור שילמד במקומם. (ט) וארכיך האדים לכבע באסנרה, (ט) אלא שיתבונן מה שהואה אומר וניר נפלאות ה', וכן מה שאמר בברך: כל קאומר מהלה לזרוד של שלשים בבל יומ' מבעט לו שהואה גס'ין באפנ' זה. וטעם לאמרית כל זה, (ט) כי פרשת עקרה בריך לזרוד כותה אבות בכל יומ', וגם כדי להכניין יצרו כמה שפער יצחק נפשו: ופרשת הפן, כדי שיאמן שבל מזונתו אין בהשגה פרטית, וכדרכיב "המרקה לא קעדיר ונטמצעיט לא חחסיר", להוות שאן וובי הנטשלות מועל מאומה. ואיתא בירושלמי ברכות: כל האומר פרשת הפן, מטבח לאו של' יקונעטו קוונזוי. ווערת הרכרות, כדי שיזכר בכל יומ' מעמד הר סני' ויתקן אומנותו בה. ופרשת קראשווים, דאמניין במנחות: י'ות תורה הטעטה, כל קעוס בתרות טטה באלו הרכיב מטה ו/or' (יד) ושלמים. והוא קדין (ט) פרשת תורה, גם באככל שלמים. ואחר עוללה ושלמים' ותודה (ט) יאמר פרשת נסכים, כי אין זבח בלא נסכים, אבל חטא וואשם אין טעון נסכים: (טו) ומטשת. עין ב מגן-ארכנים ש'תקחיב מפה את קדום, ומדרבי שארוי פסוקים לא משמען:

שער האין

(ט) שערית-שובה: (יג) אלה זוטא: (יג) שעורי-תשובה וארכוז-ההחים ושרו הרכבה ארכוזים. דלא קאגן-ארכנים: (ט) מקדש-בלק' וארכוז-ההחים: (טו) פג'ן ארכנס וארכוז-ההחים: (טו) ארכוז-ההחים, ושהאר הוא מארכר טיב' ושערית-שובה: (ט) אלה רעה ושרו הרכבה ארכוזים: (ט) ט'ז: (כט) באור טיב' ואילו זוטא: (כט) לחם חמץ דותא: (כט) ברכיריו-זוטה וטמי' מוגדים: (כט) מגן-ארכנים: (כט) ארכונים ואור זרען הבדול: (כט) ט'ז: (כט) באור טיב': (כט) מגן-ארכנים: (כט) ט'ז: (כט) ידר-ארכנים: (כט) ידר-ארכנים: